

Štev. 8.

V Ljubljani, 1. velikega srpana 1906.

Leto VII.

Zjutraj in zvečer.

Zjutraj.

Iskre konjiče in krasen voziček
srce si moje želi,
da bi veselo poletel kot ptiček,
kamor bi zdelo se mi.

Peljal bi z njim se v deveto deželo
ali na konec sveta,
hej, črez poljane in gore veselo,
hitro, karkoli se da!

Radostno z neba se solnčece smeje,
jutro se zlato blišči,
srce veselo mi solnčece greje,
hitro, konjički vi — hi!

Zvečer.

Ko na sinjem nebu
zvezde zagorijo,
v kočicah vaščani
radostni pospijo.

Tihi sen nad poljem
in vasico plava,
sanje mehke sniva
gora in dobrava.

In krilatec z neba
mir in radost trosi,
blagoslov nebeški
na zemljico nosi.

Srečica nadzemska
nad vasico plava,
v sanjicah radostnih
zemlja srečna spava...

Sokolov.

